

slaget i Henhold til den bestaaende Lovgivning. Men det skal jeg ikke komme videre ind paa; det kan jo maasse være godt, at den ærede Minister nærmere foranledigede en Paapegning af, hvilke Forandringer der her var fra det tidligere foreliggende Forslag. Jeg er under alle Omstændigheder glad ved, at den ærede Minister udtalte en vis Belvilie overfor Forslaget i sin store Almindelighed. Den høitagtede Indenrigsminister mente, at jeg med Hensyn til Forsørgelsesrettens Erhvervelse ved Ophold kun havde taget Hensyn til Individet og derimod ikke til Kommunen og Samfundet, men jeg tror dog, at jeg søgte at godtgjøre, at det har vist sig, at paa de Steder, hvor man er gaaet fra den længere Arrække til den kortere som Betingelse for Forsørgelsesret, har Samfundet vundet derved, idet færre Individuer ere blevne forsørgede, og at jeg har søgt at godtgjøre dette ved Tal. Jeg beklager kun, at jeg ikke kunde fremvise flere Exempler end det, jeg nævnte, nemlig de engelske Tilstande, men jeg skal imidlertid bestræbe mig for, efterhaanden som Sagen skrider frem, saavidt muligt at faae Oplysninger og statistiske Meddelelser fra Sverig og Norge om, hvorledes Forholdene have udviklet sig der, efter at man er gaaet over til den kortere Tid til Erhvervelse af Forsørgelsesret. Jeg tvivler ikke paa, at det vil vise sig, at Kommunerne der have vundet derved ligesom i England. Naar den ærede Minister fremdeles gjør gjældende, at der var kommet saa store Lovgivningsarbejder tilstede siden 1874—75, at Regjeringen, dersom den skulde have forelagt Forslaget, maatte have taget Hensyn til disse, saa kom den ærede Minister imidlertid til senere i sit Foredrag at bevise, at ogsaa jeg havde taget Hensyn til disse store Arbejder paa Lovgivningens Omraade. Jeg skal indrømme, at vi navnlig have faaet 4 store organisatoriske Love siden 1874, der mere eller mindre streife ind paa og komme i Berøring med Fattigvæsenet, og uagtet den ærede Minister kun har udtalt sig om de Forandringer, der ere foretagne i Lovforslaget fra det tidligere, vil det dog allerede deraf ses, at jeg har taget Hensyn dertil. Jeg bilder mig ikke ind, at jeg ikke muligvis kan have glemt Noget ved Gjennemsynet af disse senere fremkomne Lovarbejder — jeg vil ikke benægte, at Sligt kan være slet — men Sagen er jo, at det er en af Hovedvanskelighederne, man har med at gjøre, naar man skriver Lovforslag, at finde, hvorvidt den nye Lov staar i Forbindelse med de ældre, eller hvorvidt de ældre Love ere helt eller kun delvist ophævede. Jeg skal ikke nærmere betegne, hvilke disse 4 Love ere;

jeg antager, at Enhver veed, hvilke det er, jeg sigter til. Der er jo navnlig Loven om Hjemstedsbevise af 1875. Det er i og for sig en Lov om Forhold, som i alt Fald tidligere greb meget stærkt ind i Fattiglovgivningen, idet den ophævede den gamle Forordning af, saavidt jeg erindrer, 14de December 1828, om Fremmedes Omflakten og Hjemsendelse, der berørte Fattigvæsenet i en betydelig Grad, men dette Forhold er nu ordnet ved nævnte Lov af 1875. Vi have jo ogsaa i de senere Aar og navnlig i det sidste Aar faaet et Par Love, som mer eller mindre gribe ind paa dette Omraade, nemlig Loven om Understøttelsesbidrag til uægte Børn og Loven om Tilshyn med Bleiebørn. Det vil erindres, at vi i det Udvalg, som behandlede det tidligere Fattiglovsforslag, havde mange og indgribende Forslag fremme og navnlig Forslag, som angik Alimentationsbidragene til uægte Børn, men paa Grund af den senere Lovgivning vilde det selvfølgelig være urigtigt af mig, at optage disse Forslag. Men som sagt, jeg skal ikke opholde mig videre derved. Jeg skal kun bemærke, at det godt kan være, at jeg, uagtet jeg selvfølgelig har udarbejdet mit Forslag i Henhold til disse Love, alligevel har glemt Noget. Det vil jo ogsaa erindres, at jeg gjorde opmærksom paa, saavidt jeg erindrer allerede ved Sagens Indbringelse, at jeg havde glemt en hel Paragraf; og at jeg som Følge af denne Feil tillige, har glemt en Ændring, som burde have været foretagen i en af de sidste Paragrafer. Det er mærkeligt nok, at man i Gaar ikke opdagede dette, da man gif saa kritisk ind paa Lovforslaget, idet denne Ændring, der er bleven borte, vedrører en hel Del andre Forslag. Der er ikke Noget, der har udtalt sin Forundring over, at Amts-fattigkassen er bleven borte; det kunde dog ikke godt tænkes, at disse Penge skulde ligge hen uden Bestyrelse. Men jeg har, som sagt, gjort opmærksom paa, at jeg har glemt denne Paragraf om Ophævelse af Amtsfattigkassen og dens Midlers Henlæggelse til Amtsrepartitionssonden, og ligeledes Ophævelse af Kapitel VIII i Fattigreglementet af 1803. Med Hensyn til de Bemærkninger, som ere komne frem her i Thinget, skal jeg væsentlig henholde mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Holch), da hans Udtalelser indeholde det Meste af, hvad der er fremkommet ogsaa fra de andre ærede Medlemmer. Hans største Kritik af Forslaget gif ud paa, at det var et ubeldigt Tidspunkt, hvori det var kommet frem; det burde ikke være kommet frem, før man havde set, hvorledes man